

Carry Slee

Ridder Schijtebroek

Het Drakenpad

De smoezenkampioen

Hokus Pokus... Plas!

Omnibus

In deze uitgave zijn de titels Ridder Schijtebroek, Het Drakenpad, De smoezenkampioen en Hokus Pokus... Plas! gebundeld.

© 1994, 1990, 1994 en 1998 Carry Slee

© 2019 Carry Slee en Overamstel uitgevers bv, Amsterdam

Omslagillustratie: Kees de Boer

Omslagontwerp: Marieke Oele

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 4919 2

NUR 282

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Inhoud

Ridder Schijtebroek

Sofie	11
Een bloedneus	15
Dierenbeulen	21
Naar het strand	28
De verrassing	32
De autorit	39
Lotje	44
Carolientje	50
De rugzak	56
Susan	62
Michiel in actie	66
Het plan	70
Het toneelstuk	75
Het overlevingskamp	79

Het Drakenpad

Een pakketje	83
De draak	87
Het geheim	90
Het Drakenpad	96
Het drakenhuisje	99
Gevangen	104
Het drakenspoor	108
In de supermarkt	112
Sommen maken	116
Het plan	120
Eddie is verdwenen	124
Op zoek naar Eddie	128
De beslissing	134
Het drakenmenu	139
Drakentenensap	143
Het drakenhart	146
De bestorming	151
Drakenkat	155
Floortjes vader	160
Verdriet	164
Een goed bericht	169
Pannenkoeken eten	173

De smoezenkampioen

Eén-nul	179
De voetbalclub	183
De Turboos	187
Het opstel	191
Hans Worst	195
Ruzie	199
De weddenschap	203
Mondje dicht	208
Kletspraatjes	212
Opa	218
Anke	223
De finale	228
Tijger	233

Hokus Pokus... Plas!

Het geheim	241
Zoenen	247
De zolder	254
De leugen	262
Kazan	270
De ontvoering	277

Gestolen	284
Verraad	291
De ontdekking	299
Hokus Pokus	306
Feest	313

Ridder Schijtebroek

Sofie

Moeder doet de keukendeur open. Ze kijkt verbaasd naar Michiel. Die zit al te ontbijten.

‘Nou nou, jij bent vroeg voor de zaterdag.’

Michiel slikt zijn brood door. ‘Bo komt me al om acht uur halen.’

‘Zo vroeg gaan jullie toch nooit naar de kinderboerderij?’

‘Vandaag komen de kuikens uit het ei!’ Michiel neemt een slok van zijn melk.

‘Is het alweer drie weken geleden dat Sofie begon te broeden?’ vraagt moeder.

Michiel knikt. ‘Ze zit op acht eieren. Misschien komen ze allemaal uit. Even tellen hoeveel kippen we dan hebben: Sofie, Saar...’ Verder komt hij niet. In de tuin klinkt fietsbelgerinkel. ‘Help, daar heb je Bo al.’ Mi-

chiel propt zijn laatste stukje brood in zijn mond. ‘Tot vanmiddag.’ En hij holt naar buiten.

In de tuin staat Bo. Er hangt een camera om haar nek. Michiel gaat als een fotomodel voor haar staan. ‘Schiet u maar.’

‘Mocht je willen. Ik heb al genoeg foto’s van apen.’ Bo steekt plagerig haar tong naar hem uit. ‘Ik heb het meegenomen voor Sofie.’

Michiel springt op zijn fiets. ‘Opschieten, zo meteen zijn de kuikens er al!’

Bo racet opgewonden achter hem aan. ‘Ik ga héél veel foto's maken!’

Een kwartiertje later komen ze bij de kinderboerderij aan. Ze kijken verbaasd naar het hek. Wat moet die politieauto daar? Ze gluren over het hek. Bij het kantoorje staat Theo, met twee agenten. Aan zijn gezicht te zien is er iets mis. Ze smijten hun fiets in het gras en rennen naar hem toe. Theo stelt hen meteen aan de agenten voor.

‘Dit zijn Bo en Michiel, mijn trouwe helpers. Als ik die niet had... Ze zijn pas acht jaar. Maar als je ze ziet werken, zou je denken dat ze minstens twaalf waren.’ Theo kijkt het tweetal aan. ‘Jullie vragen je natuurlijk

af wat de politie hier doet.' Hij plukt zenuwachtig aan zijn snor. 'Er is vannacht ingebroken.'

'Is er iets gestolen?' vraagt Michiel.

'Nee, dat niet. Het is veel erger. Ik zal jullie de schade zo laten zien.' Als Theo afscheid heeft genomen van de agenten, gaat hij de kinderen voor naar het kippenveldje.

'Wááát?' Michiel grijpt van schrik Bo's hand vast. Op de plaats van het kippenhok ligt alleen nog een bergje verkoold hout...

'Wie heeft dat gedaan?' vraagt Bo.

Theo haalt zijn schouders op. 'Als we dat wisten...'

'En de kippen?' Michiel durft het bijna niet te vragen.

'Gelukkig konden die nog op tijd weggkomen,' zegt Theo. 'Alleen de eieren van Sofie...'

'Zijn die verbrand?' Ze kijken Theo angstig aan.

Theo strijkt door zijn haar. 'Ja, jongens... Het is heel sneu...' Hij slaat een arm om hen heen.

Michiel bijt op zijn lip. Hij ziet de tranen in Bo's ogen.

'Wat een schoften!' Hij geeft een keiharde trap tegen het hout.

'Waar zijn de kippen nu?'

'In het reserverennetje. Eigenlijk was dat voor Sofie bestemd.' Theo zucht. 'Daar kunnen ze natuurlijk niet

blijven. Het is veel te klein. Ik zal een nieuw hok moeten timmeren. Maar wanneer? Het is vandaag een prachtige dag. Het wordt vast druk.'

'Gaat u maar timmeren. Michiel en ik passen wel op de boerderij, hè Michiel?'

Michiel knikt.

'Jullie zijn wel twee kanjers. Kom mee. Dan maak ik wat te drinken voor jullie. Voor de schrik.' Theo draait zich om en loopt weg. Bo en Michiel blijven staan. Ze staren verdrietig naar de lege plek.

'Arme Sofie... ' Bo stopt haar camera in haar rugzak.

'Dat stomme ding had ik ook wel thuis kunnen laten.'

Hokus Pokus... Plas!

Het geheim

Als Milan het tuinpad op komt, staat Kazan al voor het raam. Het lijkt wel of de hond van mevrouw Rood kan klokkijken. Zodra hij Milan ziet, begint hij te kwispelen. Milan heeft een sleutel van het huis van mevrouw Rood, zodat ze niet elke keer hoeft op te staan. Mevrouw Rood is oud en loopt heel slecht.

Milan heeft niet eens de tijd om de deur achter zich dicht te doen. Kazan springt tegen hem op en begint hem te likken. 'Ik ben al gewassen, hoor!' Milan drukt het hondenkopje lachend tegen zijn wang en loopt de kamer in. Mevrouw Rood zit in haar stoel. Ze lacht vriendelijk naar Milan.

'Moet ik nog iets voor u doen?'

'Nee, jongen,' zegt mevrouw Rood. 'Ik heb hulp genoeg. Ik ben al blij dat je zo goed voor Kazan zorgt.'

Ik zorg wel elke dag voor Kazan, denkt Milan, maar Kazan zorgt ook voor mij. Samen met Tom en Susina heeft Milan een ontdekkersclub. Omdat Kazan zo'n goede speurhond is, is hij daar ook lid van. Elke maand moeten ze een paar nieuwtjes hebben voor de ontdekkingskrant. Wie heeft de klieren betrappt die elke dag hun banden lieten leeglopen? Kazan. Wie zag dat meester Bob van zijn fiets viel? Kazan. Als Kazan er niet was, kregen ze de krant nooit vol.

Milan heeft het gevoel dat het een beetje zijn hond is. En Kazan beschouwt Milan een beetje als zijn baasje. Hij komt met zijn etensbak in zijn bek naar Milan toe. Milan pakt de brokken en strooit wat in Kazans bak. Hij schudt met het pak; veel zit er niet meer in. Hij loopt naar het boodschappenlijstje en schrijft 'hondenbrokken' op.

'Wat ben je toch een schrokop.' Milan moet lachen als hij de lege etensbak ziet. 'Je hebt geen tijd om te eten, hè? Je wilt uit.'

Kazan heeft zijn riem al van de haak gehaald. Milan lijnt hem aan.

'Wanneer breng je hem terug?' vraagt mevrouw Rood. 'Aan het eind van de middag. We hebben het hartstikke druk.' En Milan neemt Kazan mee naar buiten.

Ze hebben het inderdaad druk. Eerst moet hij Kazan uitlaten in het park. Daarna komen Susina en Tom voor de vergadering van de ontdekkersclub. En dan komt het spannendste van vandaag: zijn vrienden mogen Milans nieuwe zolder zien. Daar moet Kazan natuurlijk ook bij zijn, want het wordt ook een beetje zijn zolder. Kazan is heel vaak bij Milan thuis en ligt dan in een grote doos in Milans kamer. Die doos komt over een week op zolder te staan. Milan moet zuchten als hij eraan denkt, zo spannend vindt hij het. Zijn moeder heeft het al heel lang beloofd. Al vanaf het moment dat zijn vader naar Amerika is vertrokken. Maar nu gaat het eindelijk gebeuren.

Zodra ze bij het park zijn, kijkt Kazan hem aan. Hij kwispelt opgewonden met zijn staart. Milan weet wel wat de hond bedoelt: hij wil zijn bal hebben. Milan houdt zijn handen op. 'Ik heb je bal niet.' Maar daar trapt Kazan niet in. Hij duwt zijn neus in Milans zak en... hij heeft de bal te pakken.

'Geef maar.' Kazan legt de bal voor Milans voeten neer. Milan gooit hem omhoog. Kazan vangt de bal op zijn neus en draait dan een rondje op zijn achterpoten, met de bal op zijn neus.

'Knapperd!' roept Milan, en hij pakt de bal. Kazan gaat

alvast bij de vijver staan. Milan gooit de bal in de richting van de vijver. Zodra de bal in het water terecht komt, duikt Kazan hem achterna. Hij is dol op zwemmen.

Milan kijkt naar de ingang van het park. De jongen die er aankomt lijkt Tom wel. Als hij het fluitje hoort en Kazan naar de ingang rent, weet hij het zeker. Milan moet lachen als hij ziet hoe stoer Tom weer doet. Hij gaat met Kazan vechten.

‘Jij raadt nooit wat er in mijn zak zit,’ zegt Tom tegen Milan.

Milan wordt nieuwsgierig. ‘Laat zien.’

Tom trekt zijn vriend de struiken in. ‘Het moet wel geheim blijven.’

Milan kan bijna niet wachten. ‘Laat nou zien!’

‘Tadadadaa...’ Met een geheimzinnig gebaar haalt Tom een kaartje uit zijn zak. TOEGANGSBEWIJS staat erop. Eerst snapt Milan niet wat daar nu zo bijzonder aan is, maar ineens ziet hij het. Zijn mond valt open. Het is een kaartje voor het circus. En niet zomaar een klein rotcircusje... nee, het grote circus waar iedereen over praat. ‘Hoe kom je daaraan?’ vraagt Milan.

‘Gevonden,’ zegt Tom trots.

‘Echt waar?’ Milan kan het bijna niet geloven. Wat een geluksvogel is Tom. Nu kan hij naar het circus. Dat

zou Milan ook wel willen, maar alle voorstellingen zijn al uitverkocht.

‘Zijn het niet toevallig twee kaartjes?’ vraagt Milan.

‘Jammer genoeg niet.’ Tom laat zien dat het echt maar één kaartje is. ‘Niemand mag weten dat ik het heb,’ zegt hij dan.

Milan snapt wel waarom het geheim moet blijven. Toms moeder is heel bezorgd. Ze zal het vast niet goedvinden dat Tom in zijn eentje naar het circus gaat. Tom kijkt maar naar het kaartje. ‘Dom, hè, om je kaartje te verliezen,’ zegt hij ineens.

‘Ook wel zielig,’ zegt Milan. ‘Misschien is het wel van een jongen die er heel lang voor heeft gespaard.’

‘Dan heeft hij pech,’ zegt Tom stoer.

‘Het kan ook dat iemand het kaartje voor zijn verjaardag heeft gekregen,’ zegt Milan.

‘Nou en?’ Tom haalt onverschillig zijn schouders op. Maar Milan merkt wel dat het hem niet lekker zit. Nog geen minuut later duwt Tom de struiken opzij.

‘Ga je mee?’ Hij loopt naar de uitgang van het park.

‘Waar ga je naartoe?’ vraagt Milan.

‘Naar het politiebureau natuurlijk,’ zegt Tom.

Gelukkig is het niet druk op het politiebureau. Er staat maar één man voor de balie.

‘Zeg het maar,’ zegt een agent als de man klaar is. ‘Wat kan ik voor jullie doen?’

Tom haalt het kaartje uit zijn zak. ‘Dit heb ik gevonden.’

‘Dat is een bijzonder kaartje,’ zegt de agent.

Een andere agent die ernaast staat, pakt het gauw weg.

‘O, dat heb ik verloren.’ Hij geeft de kinderen een knipoog.

‘Nee, De Wit, geen grapjes.’ De agent pakt het kaartje terug. ‘Dat zou je wel willen, hè, dat het jouw kaartje was?’ De agent gaat achter de computer zitten. ‘Waar heb je het gevonden?’

Tom vertelt precies waar het lag. ‘Voor de supermarkt.’ Hij moet zijn telefoonnummer geven en dan legt de agent het kaartje voor hem neer. ‘Hou het maar bij je. Als er niemand voor komt, heb je geluk. Maar anders moet je het teruggeven.’

‘Ik ga stiekem opbellen dat ik mijn kaartje heb verloren,’ zegt Milan als ze buiten zijn. ‘En dan vermom ik me en dan haal ik het op.’

‘Kazan, grijp hem!’ zegt Tom.

Kazan springt tegen Milan op en begint hem te likken.

‘Au au!’ roept Milan voor de lol. ‘Ik pik het kaartje niet af, echt niet.’ Maar Kazan blijft likken.